

ת"ד 4788/03/19 - מדינת ישראל נגד משה נתן יהודה

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

ת"ד 4788-03-19 מדינת ישראל נ' יהודה

לפני כבוד השופטת ענת יהב
המאשימה:
נגד
מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד פזית הירשמן
הנאשם:
משה נתן יהודה ע"י ב"כ עו"ד גולדמן

הכרעת דין

על פי סעיף 182 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב) תשמב - 1982 אני מודיעה כי החלטתי לזכות את הנאשם מחמת הספק מהעבירות בהן הואשם.

כתב האישום המיוחס לנאשם:

בתאריך 6.11.2018 בסמוך לשעה 18:50 נהג הנאשם ברכבו בקרית אונו, ברחוב שלמה המלך מכיוון מערב לכיוון מזרח והתקרב למפרץ חניה בסמוך לבית מס 6, כאשר באותה שעה עמדה על הכביש בחניה במפרץ החניה (להלן החניה) סמדר סויסה ילידת 1968 (להלן - הולכת הרגל).

הנאשם נהג בחוסר זהירות בכך שלא נתן תשומת לב מספקת לדרך, התקרב למפרץ החניה והחל בפניה ימינה על מנת להחנות את רכבו מבלי שהבחין מבעוד מועד בהולכת הרגל שבאותה עת עמדה בחניה מימין לכיוון נסיעתו בחניה, המשיך בנסיעה וגרם לתאונה בכך שעלה עם גלגל קדמי ימני של רכבו על קרסול רגל שמאל של הולכת הרגל.

כתוצאה מהתאונה נחבלה הולכת הרגל חבלה של ממש - שבר פטישון אחורי ללא תזוזה בכף רגל שמאל.

על אף היות הנאשם מעורב בתאונה בה נחבל אדם, הסיע את רכבו לאחור ועזב את מקום התאונה מבלי להגיש עזרה, מבלי להשאיר פרטים ומבלי לדווח על התאונה למשטרה.

לפיכך הואשם הנאשם בעבירות של **חבלה של ממש** - עבירה לפי סעיף 38(3) לפקודת התעבורה, **אי מסירת פרטים**

עמוד 1

בתאונת נפגעים - עבירה לפי תקנה 144א (3) לתקנות התעבורה וסעיף 38(1) לפקודת התעבורה, **אי הגשת עזרה לנפגע בתאונה -** עבירה לפי תקנה 144 א (2) לתקנות התעבורה ותקנה 144א(4) לתקנות התעבורה, **אי הודעה מיד על תאונה, -** עבירה לפי תקנה 144א(4) לתקנות התעבורה וסעיף 38(1) לפקודת התעבורה, **נהיגה בחוסר זהירות והתנהגות הגורמת -** עבירה לפי תקנה 21ג לתקנות התעבורה **והתנהגות הגורמת נזק -** עבירה לפי תקנה 21(ב)(2) לתקנות התעבורה.

בפרשת התביעה - העידו 3 עדי תביעה:

עדת תביעה 1 - סמדר סוויסה - המעורבת :

בחקירתה הראשית העידה, כי בתאריך 6.11.2018 בשעת ערב, הגיעה בחברת בעלה ברכב הנהוג על ידי בן דודה לבניין בכתובת רח' שלמה המלך מס' 6, שם נמצא בית קפה אליו התכוונו להגיע, כאשר אל מול הבניין קיים מפרץ חניה וכשהגיעו למקום כל מקומות החניה היו תפוסים.

לאחר שהיא ובעלה ירדו מהרכב, עמדו בחלל חניה שהתפנה באותו רגע, על מנת לאפשר לנהג הרכב עמו הגיעו להכנס לחניה. באותה העת, רכב גדול לבן ששהה בתחנת האוטובוס בצידו השני של הרחוב, ביצע פניית פרסה על מנת להכנס לאותה חניה אשר התפנתה (עמ' 2 ש' 17 - 14).

העדה סיפרה, כי היא עמדה במפרץ החניה בחניה שהתפנתה, על הכביש סמוך למדרכה ואילו בעלה עמד בחלק החיצוני של החניה לכיוון הכביש כאשר גבו מופנה אל התנועה ופניו לכיוון המדרכה. כאשר ראתה שהרכב הלבן מתקרב לחניה היא סימנה לו בידיה שלא ייכנס וכאשר הרכב המשיך בתנועה לכיוון החניה היא רצה אל בעלה כדי להזיז אותו שלא ייפגע מן הרכב. הרכב הלבן פגע בעדה כאשר הגלגל הימני קדמי שלו עלה על רגלה השמאלית של העדה (עמ' 2 ש' 15 - 22).

בהמשך וכאשר הבעל ראה זאת הוא דפק על מכסה המנוע של הרכב הפוגע על מנת לסמן לו לזוז אחורה הרכב זז אחורה כשהיא כבר נפלה על הארץ, בסמוך פונתה לחדר מיון שם לא אובחן שבר ברגלה אולם לאחר מספר ימים חזרה לבית החולים ואז לדבריה גילו שבר בפטישון אחורי של כף הרגל (עמ' 2 - 3 בש' 23 - 25 ו- 1 - 5 בהתאמה).

העדה הוסיפה, כי פגעה בה העובדה כי לאחר מעשה נודע לה שנהג הרכב הפוגע הינו רופא. בהמשך גם הרימה את קולה, צעקה על הנאשם והחלה לבכות, בסיום דבריה הגישה העדה מסמכים רפואיים מהבדיקות שעברה לאחר התאונה במספר מועדים, - **ת/1.**

בחקירתה הנגדית - השיבה העדה כי היא מסרה שתי הודעות למשטרה בעניין התאונה, האחת מהן ביום 13.11.18. לדבריה אינה יודעת מי כתב את ההודעה וכי זה אינו כתב ידה.

ב"כ המאשימה טענה כי ההודעה נרשמה על ידי השוטר רס"ב שחר אורן מתחנת מסובים ובקשה להגיש את ההודעה באמצעות העדה. ההודעה התקבלה וסומנה **ת/2**. יצוין כי על ההודעה אין כל חתימה, תאריך רישום או שם החוקר.

בהמשך הציגה ב"כ הנאשם הודעה בה זיהתה העדה את חתימתה ואמרה כי הודעה זו נגבתה ממנה בביתה על ידי עד תביעה מס' 2, החוקר צמח **(ת/3)**.

לשאלת ב"כ הנאשם, מפרטת העדה את מיקומה לפני התאונה ובעת התאונה לאחר שלדבריה היא נעה לכיוון בעלה. לעדה לא היה הסבר מדוע התיאור אינו מופיע בהודעותיה שנמסרו סמוך יחסית לתאונה.

לבקשת בית המשפט ציירה העדה תרשים - **במ/1**, בו סימנה את מפרץ החניה עם כל החניות וכן את המיקום שלה והמיקום של בעלה. **יצוין כי על אף שהעדה מסרה בהודעתה כי היא מכירה היטב את מקום החניה (ראה ת/3 שורה 16), הרי שהיא שרטטה את החניות בניצב לקו המדרכה ולכביש ולא באלכסון כפי שהן במציאות.**

לשאלת ב"כ הנאשם, מסרה, כי בעת התרחשות התאונה היא כבר הייתה ליד המקום בו עמד בעלה כיוון שהיא נעה אליו כדי למנוע ממנו להיפגע ואז פגע בה הרכב, כאשר לשאלה מדוע לא ציינה את המיקומים המדויקים בהודעותיה היא אמרה שלא נשאלה על כך.

בהמשך העידה שהנהג הפוגע עזב את המקום רק לאחר מספר דקות, עמוד 8, שורה 21-22.

העדה העידה כי החניה הצמודה למקום בו עמדה הייתה תפוסה אך לא ידעה להגיד איזה סוג רכב חנה במקום.

עד תביעה 2 - בוחן תנועה אלי צמח:

הגיש את המוצגים:

ת/4 - תרשים, **ת/5** - לוח תצלומים, **ת/6** - דוח ביקור במקום התאונה, **ת/7** - סיכום חקירה - **הוחזר לתובעת עקב התנגדות ההגנה, ת/8** - תע"צ, **ת/9** - הודעת עד, שמואל אטמזגי- בן זוגה של המעורבת.

העד העיד על מסקנותיו בעקבות ביקורו במקום התאונה. לדבריו שדה הראיה של הנהג היה מוגבל עקב חניית מכוניות במקום **ורק לאחר הפניה לתוך החניה** הוא יכול היה לראות מה קורה שם. מאידך גיסא, לדברי העד מדובר במקום מרכזי מסחרי וגם "ידוע שהישראלי שומר על חניה" ולכן היה עליו להכנס לחניה במשנה זהירות (עמ' 10 ש' 19 - 24).

לשאלת בית המשפט ובהתייחסות לבמ/1 השיב העד, כי לפני הפניה לחניה **לא יכול הנהג להבחין בהולכי הרגל שהיו במפרץ החניה** עקב הימצאות המכוניות בחניות הסמוכות. כמו כן השיב העד כי אינו יודע איזה סוגי מכוניות חנו במקום בעת התאונה (ש' 27 - 29).

בחקירתו הנגדית מסר העד כי לא ערך דו"ח בוחן וגם לא ערך שחזור עם הולכת הרגל, ע/ת1, כיון שמצבה לא התיר זאת. הוא אישר כי גבה את הודעתה בתאריך 17.12.18 בביתה, וכן גם את הודעתו של בעלה, ע/ת (עמ' 11 ש' 1 - 11).

העד העיד כי סימן את מיקום הולכת הרגל על גבי תרשים ת/4 על פי הודעתה בת/3. **יצוין כי סימון מקום זה אינו תואם את עדותה של ע/ת1 בבית המשפט, שם טענה כי בעת התרחשות התאונה היא היתה ליד בעלה בחלק החיצוני של החניה, סמוך לתנועה בכביש.**

עוד ציין העד, כי שדה הראייה פתוח לפנים 100 מטרים ולא לעבר מפרץ החנייה (עמ' 11 ש'15 - 16).

כאשר העד נשאל לגבי אחריותה או רשלנות האפשרית של הולכת רגל עקב הימצאותה בשטח החניה בכביש ולא על מדרכה ענה העד כי "**הישראלי שומר על מקום חניה**" אך השיב כי הדבר אינו מותר בחוק אולם כאשר עומת שוב עם השאלה אם אין בעמידת הולכת הרגל בחניה ליד הכביש משום חוסר זהירות הוא השיב ש"**אינו יודע**" (ש' 18 - 30).

לשאלת בית המשפט העד השיב כי אורך מפרץ החניה הוא 4.5 מטר "ועד שהוא (שהנהג) פונה אז הוא רואה את המפרץ" (ש' 31 - 32).

עד תביעה מס' 3, שמואל אטמזני, בעלה של ע/ת1:

העד העיד בחקירה הראשית, כי עמד בתוך החניה "**...באתי לתפוס חניה**" (עמ' 12 שורה 6), שראה את רכבו של הנאשם בצד השני של הכביש, הסתובב ועמד עם הפנים לכיוון הסופרמרקט ואז "**אשתו רצה מאחוריו**" (עמ' 12 שורה 8) צעקה ודחפה אותו וכשהסתובב, כבר היה הגלגל של הרכב על הרגל של אשתו (שורה 9). אז הכה על מכסה המנוע של רכב הנאשם ודפק באגרופו בחלון הרכב, צילם את הרכב ואת הנהג ולדבריו: "**10 שניות לאחר מכן הוא נתן גז ונעלם**" (עמ' 12 שורה 11).

לשאלת בית המשפט אם הנאשם שמע אותו הוא אמר שהוא בטוח שכן, כיון שהוא צעק.

בחקירתו הנגדית ובתשובה לשאלת ב"כ הנאשם ענה העד כי גם הוא וגם אשתו היו במפרץ החניה וכי היא "באה לתוך המפרץ לדחוף אותי" (עמ' 12 שורה 27), שולל שעמד על הכביש.

העד אישר שוב, שהיה עם הגב לאשתו ורק כשהסתובב לאחר שזו דחפה אותו, שגלגל הרכב של הנאשם היה על הרגל של אשתו. כאשר ב"כ הנאשם עימתה את העד עם העובדה שלא מסר בהודעתו לבוחן כי אשתו באה מאחוריו כשעמד עם הפנים לסופר מרקט לא היה לו הסבר לכך, כשתוך כך דפק עם מקליו והרים את קולו באולם בית המשפט (עמ' 12 ש' 25 - 29).

בהמשך חקירתו הנגדית, אישר העד כי הנאשם לא פתח את החלון ולא הגיב ואישר, כי הנאשם נכח במקום במשך מספר דקות לפני שנסע מהמקום, עוד אישר כי הוא חסם לנאשם את הדרך וכשפנה לעבר אישתו (הנפגעת), שישבה על שפת המדרכה, אז ניצל זאת ועזב את המקום (עמ' 14 ש' 1 - 5).

התביעה הגישה בהסכמה את דוחות הפעולה של השוטרים - **ת/10 ות/11** וכן את הודעת הנאשם - **ת/12**.

בפרשת ההגנה, הנאשם העיד כעד יחיד מטעמו

הנאשם העיד כי נסע עם בתו בת ה-10 לסופר מרקט והיה בנסיעה ממזרח למערב כאשר הבחין כי מתפנה מקום חניה במפרץ החניה שמול הסופר מרקט. לדבריו ביצע פניית פרסה בזירות כשעקב רכב שעמד על הכביש מול בית הקפה.

הנאשם המשיך והעיד כי לאחר שביצע את פניית הפרסה הוא עצר ליד הרכבים החונים במגמה להכנס לחניה הפנויה כדבריו: **"...ועמדתי מול התאים הראשונים על מנת להכנס לתא השלישי..."** (עמ' 15 שורה 9) בשלב זה הנאשם ראה את עת' 3 הולך על הכביש, לפני החניה, עם גבו אל הנאשם. הנאשם נסע לאט מאד כדי להכנס לחניה כאשר עת' 3 הולך לפניו. הוא העיד כי התחיל לאט מאד לפנות ימינה ולא ראה שום דבר מלבד את עת' 3.

לדברי הנאשם, עוד לפני שחנה, עת' 3 הסתובב אליו והחל לאיים עליו, כפי שהוא הבין זאת, בתנועות ידיים ובהשתוללות **"...בצורה שהיא אחוזת אמוק..."** (עמ' 15 שורה 14) ובאופן מפחיד מאד. העד גם ציין את התנהגותו של עת' 3 באולם בית המשפט בעת מתן עדותו וכך בעת האירוע בחניה הוא היה אלים, עד כי הנאשם חשש באופן ממשי. עוד ציין הנאשם כי בתו בת ה-10 היתה לידו ו הנאשם פחד כי האיש ינפץ עוד רגע את חלון מכוניתו. לכן הנאשם החליט כי **"...כמו שאמרת קודם, לפעמים הכי טוב לנתק מגע..."** (עמ' 15 שורה 19).

הנאשם חזר וטען כי לא ראה את הולכת הרגל, עת' 1 בשום שלב של האירוע ובעת ששהה במקום. אולם, בדיעבד הוא מבין כי יתכן וגלגל רכבו שפשף את רגלה של עת' 1.

לאחר עיון בב/מ1 אמר הנאשם כי מקומו של עת' 3 היה על הכביש ולא כפי שסומן (שהוא בתוך החניה). הוא חזר ותיאר - שפחד כמו שלא פחד מעולם, גם לא בשדה הקרב ובהמשך חזר הנאשם ואמר כי היה ברכב סגור, הבת שלו התחילה לצרוח והוא היה בהלם ולא שמע דבר ממה שאמר עת' 3 או מישהו אחר.

בהמשך נשאל הנאשם מספר פעמים אם שמע מה אמר עת' 3 והוא חזר והעיד כי לא שמע עקב החלונות הסגורים אך לפי התנועות הרגיש מאד מאוים ומפוחד כאשר עת' 3 דפק מספר רב של פעמים על החלון, צעק והשתולל.

לשאלת בית המשפט ענה הנאשם, כי יתכן והיה צריך לקרוא למשטרה אך הוא הרגיש, מבחינתו שלא קרה שום דבר חמור מלבד שאדם איים עליו בחניה ולכן לא חשב שזה יעזור, הוא הוסיף שכמובן אם היה יודע שפגע במישהי הוא היה

בחקירתו הנגדית, לשאלת ב"כ המאשימה, האם לאחר שהרגיע את בתו הוא דיווח למשטרה, ענה הנאשם בשלילה והסביר כי הוא מבין שזו היתה טעות. מצד שני הוא אמר כי הבין כי גם אם יתלונן במשטרה לא יצא מזה דבר, כדבריו: **"ככה זה פה, ג'ונגל"** (עמ' 16 שורה 25).

הנאשם העיד, כי להבנתו האנשים שהתקהלו במקום באו להרחיק את עת' 3 המאיים מרכבו ולשאלת בית המשפט אמר כי אינו זוכר אם האנשים תפסו אותו.

לשאלת ב"כ המאשימה העיד הנאשם כי נסע לאחור כאשר ביקש לנתק מגע מהאיש שאיים עליו. הוא אמר כי נסע לאחור בחשש רב כשהוא מציין לדבריו: **"...מבחינתי מוציא את הילדה שלי משדה הקרב..."** (עמ' 17 שורה 26).

במענה לשאלה חזר הנאשם ותיאר את הסיטואציה כפי שנגלתה לעיניו, כי עת' 3 הלך על הכביש עם הגב אל הנאשם תוך כדי שהנאשם נוסע לאט ומתקרב לחניה והמבט שלו על עת' 3 אשר הלך על הכביש. כשהוא ראה את מפרץ החניה שהתפנה לא היה שם כלום לדבריו. הנאשם נשאל אם שמר את מבטו כל הזמן על עת' 3 ולא הסתכל אל מפרץ החניה שאליו הוא רצה להכנס. על כך הוא ענה כי מדובר בשלב שלפני שנכנס לחניה הוא היה מאחורי עת' 3 ולכן המשיך להסתכל עליו על מנת לא לפגוע בו וכך התקרב אל מפרץ החניה. לדבריו בחלק של מפרץ החניה שהוא ראה בעת הגישה לכניסה הוא לא ראה כלום. הוא אמר כי לא ניתן לראות את כל עומק החניה מנקודת הכניסה, כדבריו: **"...זו לא חניה שהיא נפרשת מולך היא נמצאת בצד ימין, בחלק שהתגלה בפני לא ראיתי ואני מודה שהתרכזתי בו ואז הוא התחיל לסמן."** (עמ' 18 שורות 10-12).

הצדדים סיכמו את הראיות בפני,

לטענת המאשימה, על פי עדויות עת' 1 ועת' 3, לא יתכן שהנאשם לא ראה את הולכת הרגל אשר סימנה לו בידיה, ובוודאי לאחר שבן זוגה דפק על הרכב ועל חלון הרכב, לא יתכן שהנאשם לא הבין כי פגע בהולכת הרגל ולכל הפחות ביצע את העבירה כשניתן לייחס לו יסוד נפשי של עצימת עינים כאשר עזב את המקום מבלי לסייע ומבלי למסור את פרטיו, לפיכך יש ליתן אמון מלא בעדים אלו ולהרשיע את הנאשם.

ההגנה, מבקשת לזכות את הנאשם מן העבירות, מפנה לגירסת הנאשם, שנסע בזהירות ובאיטיות אחר עת' 3 לפניו **על הכביש** ובשום שלב של האירוע לא ראה ואף לא ידע על קיומה של אשתו, הולכת הרגל שנפגעה. לדברי הנאשם הוא לא יכול היה לראות את עת' 1 ולכן לא ידע כי פגע בה ולהבנתו, התנהגותו האלימה של עת' 3 בעת שדפק על רכבו היו בשל רצונו לשמור את מקום החניה ולמנוע מהנאשם להכנס לחניה. הנאשם העיד כי פחד מהתנהגותו של עת' 3 וחשש לשלמו ולשלום בתו ולכן עזב את המקום ולכן גם לא דיווח על האירוע, כי האירוע התמצה באותה התנהגות של עת' 3, בעיקר ובנוסף, היפנתה ההגנה למחדלי החקירה ולסתירות בחומר החקירה ובעבודת הבוחנות, כך שלא ניתן, גם בסוף שמיעת העדויות להבין את תמונת האירוע ולא ניתן לסתור את גירסת הנאשם.

דין והכרעה:

המסכת הראייתית:

אין מחלוקת בין הצדדים, כי ביום 6.11.2018 בסמוך לשעה 18:50 הנאשם נהג ברכב מסוג קדילק ברחוב שלמה המלך בקרית אונו והתקרב למפרץ החניה בסמוך לבית מספר 6 כשבכוונתו להיכנס לחנות במפרץ החניה, גם אין מחלוקת על העובדה, כי גלגל רכבו של הנאשם פגע בהולכת הרגל, סמדר סויסה שהיא עת' 1, וגרם לה חבלה של ממש (כאשר לעניין זה מציין הנאשם, שעל אף שלא ראה זאת, מקבל זאת כעובדה).

מכאן, המאשימה מבקשת להרשיע את הנאשם בעבירות של, נהיגה בחוסר זהירות אשר גרמה לחבלה שלך ממש ולנזק, ואי הגשת עזרה, אי מתן פרטים ואי דיווח למשטרה, קרי - פגע וברח.

העבירות המיוחסות לנאשם קשורות זו בזו כאשר אין מחלוקת באשר ליסוד העובדתי הבסיסי, השאלה העיקרית היא האם הנאשם אכן התרשל בנהיגתו ולפיכך פגע במעורבת, והשאלות המצריכות דיון הן האם הנאשם ידע או היה עליו לדעת, כי פגע בהולכת הרגל, כשבכך יש כדי להשליך על היסוד הנפשי וקיומו לצורך קביעת אחריותו אף על העבירה של עזיבת מקום התאונה והעבירות הנגזרות מהתנהלות זו.

ברור הוא, כי על המאשימה להרים את נטל ההוכחה מעבר לספק סביר בהוכחת העבירות שהיא מייחסת לנאשם.

נהיגה בחוסר זהירות וחבלה של ממש - האם הנאשם ראה או היה צריך לראות את הולכת הרגל, בעת התקרבו אל מפרץ החניה?

אציין כי לקביעת מקום עמידתה של עת' 1 במפרץ ושינוי מיקומה בתוך המפרץ כמו גם התזמון ואופן השינוי, יש משמעות מכרעת לגבי שאלה זו, כאשר לטעמי עיון בראיות התביעה ובעדויות שבפניי לא נתנו מענה ברור ומספק ובוודאי לא כזה שניתן לקבוע שהוכח בפניי מעל לספק סביר, ואפרט.

הודעות העדים:

בהודעותיה של הולכת הרגל, **ת/2** (לא ברור מהו תאריך מתן ההודעה ועל ידי מי נרשם) ו- **ת/3** (הודעה מיום 17.12.18 שנלקחה על ידי הבוחן צמח), מתארת עת' 1 כי היא ראתה את רכבו של הנאשם וסימנה לו בידיה אך אין כל אינדיקציה כי אכן הוא ראה אותה. גם בעדותה בבית המשפט בחקירה ראשית העדה העידה כי היא סימנה לנהג בידיה, אך לא ציינה, אם הוא ראה אותה, או האם הבחינה במבטו או בתגובתו לסימנים שלה.

בהודעתה **ת/2** מסרה עת' 1 כי עמדה במפרץ החניה מול הסופר מרקט **יחד עם בעלה** (ת/2 עמ' 1 שורות 2-4), בהמשך מסרה, כי **היא עמדה עם הפנים לתנועה** (עמ' 1 שורה 8) ואילו **בעלה עמד עם הגב לתנועה** (עמ' 1 שורה

10) כשבהמשך ועל מנת למנוע פגיעה בבעלה, אמרה כי זינקה לעברו (עמ' 1 שורה 12), ואילו **בת/3** מסרה עת' 1 פעם אחת כי היא עמדה **על מפרץ החניה** (ת/ 3 עמ' 1 שורה 3) ופעם אחת **בתוך מפרץ החניה** (ת/3 עמ' 1 שורה 17) וכי בעלה, עת' 3 **עמד לידה** (ת/3 עמ' 1 שורה 10).

בעדותה בחקירתה הראשית בבית המשפט, העידה כי היא עמדה במפרץ החניה **קרוב למדרכה עם פנים לתנועה** (פר' עמ' 2 שורה 14-15) ואילו בעלה, עת' 3 עמד **בחלק החיצוני של החניה עם הגב לתנועה** (פר' עמ' 2 שורה 17-18).

בחקירה הנגדית עומתה עם גרסאותיה השונות שמסרה לגבי מקום עמידתה ומקום עמידת בעלה ולא נתנה הסבר מניח את הדעת הן לעצם הסתירות והן לגבי מקום עמידתה בכל שלב ושלב של האירוע.

עד תביעה מס' 3 מסר גם הוא הודעה (ת/9) וכן עדות בבית המשפט לגבי מיקומו הוא ומיקום אשתו, לפני ובעת התרחשות התאונה. בהודעתו **ת/9** מסר, כי **אשתו** עמדה **במפרץ החניה** וכי הוא עמד **עם הגב אליה**, כלומר היא היתה מאחוריו (ת/9 עמ' 1 שורות 19-22). בעדותו בבית המשפט בחקירה ראשית, העיד כי הוא הסתובב ועמד עם פניו לכיוון הסופרמרקט ואז **אשתו רצה מאחוריו**... (פר' עמ' 12 שורות 7-8).

בחקירתו הנגדית העיד, כי שניהם היו בתוך מפרץ החניה ואשתו באה לתוך המפרץ (פר' עמ' 12 שורה 27) ובהמשך החקירה הנגדית אישר את גרסתו בת/9 ואמר כי אשתו היתה מאחוריו, כלומר הוא היה עם גבו אליה (פר' עמ' 13 שורה 8-9), ובניגוד לתיאור האירוע שמסרה בת זוגו.

עת' 3 גם לא נתן תשובה המניחה את הדעת מדוע לא מסר את הגירסה, כפי שמסרה בעדותו בפניי, דהיינו, שהוא עמד עם הפנים אל הסופרמרקט ואשתו רצה מאחוריו וזאת בעת שמסר את הודעתו לבוחן התנועה ביום 17.12.18 (פר' עמ' 13 שורה 22-24) ובשלב הזה אף כעס, צעק בקול על הסנגורית וניתן היה לבחון את התנהגותו.

ניתן לומר, כבר בשלב הזה, כי על פי העדויות של שני העדים הללו, יש קושי רב להבין היכן היו עובר לתאונה ובעיקר היכן הייתה הולכת הרגל בהתייחס לרכב הנאשם ולשדה הראייה שלו, כמו גם הקושי להבין את האופן בו אירעה התאונה, שכן על פי תיאור האישה- העדה, הרי שהבעל היה צריך להיפגע קודם על ידי רכב הנאשם, שכן היה הראשון והקרוב לכלי הרכב. ואילו נקבל את גרסת העד, שהיה עם פניו החוצה, אזי הוא היה צריך להבחין ברכבו של הנאשם קודם שבת זוגו הבחינה בו.

דווקא גרסת הנאשם, שבה העד הלך על הכביש בשולי מפרץ החניה כשגבו מופנה איליו, יכול להסביר מדוע זה, אשר היה קרוב יותר איליו, לא הבחין בו ומדוע לא הבחין באישה אשר רצה לעברו מתוך מפרץ חניה אשר היה מוסתר על ידי כלי רכב גבוהים.

כמובן שככל שהתאונה אירעה בתוך המפרץ ולעומקו, אחריותו של הנאשם הולכת ומתעצמת, כך גם אם התאונה אירעה בסמוך לפני הפנייה ימינה, אולם אז יש לבחון האם הולכת הרגל הייתה גלוייה לפניו או שמא, בעת שרצה לעבר בעלה והתפרצה נפגעה וזאת מבלי יכולת של הנאשם להבחין בה.

עבודת הבוחן:

בנוסף ועל מנת לנסות ללמוד ולהסיק מסקנות הן לגבי אופי נהיגתו של הנאשם בעת שהתקרב אל מפרץ החניה והן לגבי היכולת שלו להבחין בהולכת הרגל ולהימנע מפגיעה, יש לבחון את עדותו של הבוחן והממצאים שהגיש על מנת לנסות ולדלות עובדות נוספות.

עיון במוצגים ובעבודת הבוחן מעלה, כי חקירתו את התאונה בוצעה בתאריך 17.12.2018, כמעט חודש וחצי לאחר התרחש התאונה, כאשר את ההודעות **ת/2 ות/9** גבה בביתם של העדים, אחד אחרי השניה, כפי שגם עולה מהשעה הרשומה בהודעות - 10:40 ו- 11:10.

באותו היום, בשעה לא ידועה, ערך הבוחן תרשים **(ת/4)** של מקום התאונה עם תיאור מפרץ החניה וסימון מיקום עת' 1 ועת' 3 כפי שהבין מהודעותיהם, ואף בערבו של אותו היום, ערך הבוחן ביקור במקום התאונה ובעקבותיו רשם דוח ביקור במקום התאונה **(ת/6)**.

בת/6 כתב עת' 2, **כי לא ניתן לראות אדם העומד במפרץ החניה עקב הימצאות מכוניות שחנו והסתירו את שטח החניה הפנויה.**

עת' 2 **לא ערך שחזור של התאונה, לא ערך ניסוי שדה ראיה, לעבר החנייה ואף לא ערך דוח בוחן** (פר' עמ' 11 שורה 7-8). בעניין זה יש אף להוסיף ולומר, כי היה על הבוחן להתייחס לעובדה שהולכת הרגל שינתה את מיקומה על גבי המפרץ ורצה לעבר בן זוגה, כאשר טעתה לחשוב שרכב הנאשם עומד לפגוע בו, ולפיכך אף לתת את דעתו, מה היה שדה הראייה לעברה, אם בכלל ניתן היה לראות אותה והאם התנהגות זו שלה, היא הגורם לפגיעה.

בעדותו בבית המשפט, לשאלת בית המשפט השיב העד, כי לפני הפניה אל מפרץ החניה לא יכול הנאשם לראות גם את הבעל, עת' 3 (פר' עמ' 10 שורה 28). כאשר נשאל העד בחקירתו הנגדית לגבי מידת הרשלנות של הולכת הרגל בתאונה ועל חוקיות עמידתה במפרץ החניה השיב העד כי מקובל בישראל לשמור מקומות חניה וחזר על תשובתו זו שוב, וכאשר נשאל האם יש בכך חוסר זהירות הוא **השיב שאינו יודע.**

נראה כי בחקירת התאונה המוצגת בפני בית המשפט לא בוצעו כל הפעולות האמורות להתבצע על מנת להביא את התמונה השלמה והאובייקטיבית בפני בית המשפט, כך שבסופו של דבר בפניי חלקי אירוע מבלי יכולת לקבוע מה היו הנתונים בזמן אמת, כאשר גם מעדות המעורבים לא ניתן לקבוע את מיקומם נוכח הסתירות המרובות (וזאת עוד קודם

התייחסותי לגרסת הנאשם).

בת/10, דוח הפעולה של השוטר רס"ר אלעד עוזרי, אשר הוגש בהסכמת הצדדים, צויין כי נאמר לו שבסופרמרקט הנמצא במקום התאונה יש מצלמות אבטחה וייתכן כי ניתן לראות את התאונה במצלמות אלו. הבוחן או כל שוטר אחר אשר טיפל באירוע לא מצא לנכון לבדוק ולקחת סרטי וידאו אם נמצאו ואין כל תיעוד אם מישהו ניסה לבדוק קיומו של סרט המתעד את התאונה.

אין ספק שבדיקת סרט וידאו כזה היתה מסירה את כל אי הוודאוות לגבי מיקומה של הולכת הרגל ובעלה לפני ובעת התרחשות התאונה.

בוחן התנועה לא ערך שחזור של התאונה עם המעורבים ואפילו לא הגיע עם התרשים שערך עם עת' 1, הולכת הרגל, על מנת שזו תסמן היכן עמדה בעת התאונה. כך שסימן את מיקומה בתרשים בניגוד לעדותה בבית המשפט בו אמרה כי בעת התרחשות התאונה היא היתה **ליד בעלה בחלק החיצוני של החניה** (פר' עמ' 7 שורה 28).

אחת הבדיקות החשובות שמתבקשת במקרה חקירת תאונה כזאת היא בדיקת שדה ראייה מתוך הרכב, מנקודת מבטו של הנהג בעת גישה לכניסה לחניה, אולם לא נערך שחזור וגם לא נערך ניסוי שדה ראייה.

מכל האמור לעיל, לא מצאתי שיש בידי ממצאים ועובדות נוספות עליהן יכולתי לסמוך את ידי.

הטענות המשפטיות כעולה מן הממצאים:

חובת הזהירות כלפי הולכת הרגל

עבירה של נהיגה בחוסר זהירות מעמידה **כתנאי בסיסי את חובת הזהירות** ואילו הפרה של חובת הזהירות - היא זו המהווה את העבירה.

בבואנו לבחון את חובת הזהירות יש לתת את הדעת הן לחובת "הזהירות המושגית" והן לחובת "הזהירות הקונקרטי" - ראה ע"א 145/80 **שלמה ועקנין נ' המועצה המקומית, בית שמש** פ"ד לז (1) 113. ראשית, יש לקבוע האם חלה חובת הזהירות המושגית ביחסים שבין נהג הרכב הנאשם לבין הולכת הרגל אשר נפגעה. כבוד השופט אהרון ברק (כתוארו אז) הציג את הצורך בהגדרת הקטגוריה או הקטגוריות על פיהן תוכר או תישלל חובת הזהירות המושגית (ע"א 145/80 עמ' 124). האם במקרה זה חלה חובת זהירות מושגית? אין ספק כי אכן כן.

"קיומה של חובת הזהירות המושגית נקבע על-פי מבחן הצפיות" (שם עמ' 123 פסקה 3). לענייננו, נהג רכב אשר מתקרב אל מפרץ חניה, הסמוך למדרכה, עליו לצפות כי יהיו בסביבתו הקרובה ובכיוון התקדמותו כלי רכב העלולים להתחיל בתנועה בעודו נע לכיוונם וכן הולכי רגל עקב קרבת המקום למדרכה, מה עוד כי אדם היוצא או נכנס לרכב החונה במפרץ החניה נמצא באותו זמן על שטח מפרץ החניה מחוץ למדרכה. משום כך, על נהג רכב המתקרב

למפרץ החניה לצפות ולהיזהר מפגיעה באדם או ברכב תוך כדי כניסתו לחניה.

לעניין חובת זהירות הקונקרטיית שחב הנהג כלפי הולכת הרגל, הרי ש:

"כמו חובת הזהירות המושגית, כך גם חובת הזהירות הקונקרטיית, נקבעת על-פי מבחן הצפיות. השאלה היא, אם אדם סביר יכול היה לצפות בנסיבותיו המיוחדות של המקרה - את התרחשות הנזק, ואם התשובה על כך היא בחיוב, אם אדם סביר צריך היה, כעניין שבמדיניות, לצפות את התרחשותו של אותו נזק" (ע"א 145/80 עמ' 125 פסקה 7)

כיון שלא הוכח, כי הנאשם ידע על קיומה של הולכת הרגל, או שהיה עליו לדעת, שכן המאשימה לא הצליחה למקם אותה עובר ובעת התאונה ולפיכך לא ניתן לקבוע האם הפר את חובת הזהירות הקונקרטיית ויש לנאשם זכות להינות מספק זה.

תקנה 144 לת"ת על חלופותיה:

בהסתמך על ת"ד 10366-12-15 **מדינת ישראל נ' דמארי -**

מלשון תקנה 144 למדים כי מדובר בעבירה המחייבת הוכחת יסוד נפשי של מחשבה פלילית לפי סעיף 19 לחוק העונשין ובזיקה לסעיף 20 לאותו החוק שמורה שאותו יסוד נפשי הינו **"מודעות לטיב המעשה, לקיום הנסיבות ולאפשרות הגרימה לתוצאות המעשה, הנמנים עם פרטי העבירה"**.

ובהמשך לכך, הרי שבסעיף 20 (ג) לחוק העונשין נרשם: **"רואים אדם שחשד בדבר טיב ההתנהגות או בדבר אפשרות קיום הנסיבות כמי שהיה מודע להן, אם נמנע מלבררן"**.

המטרה של התקנה היא היכולת לעמוד בזמן אמת על נסיבות אירוע התאונה, זיהוי המעורבים, ובעיקר וראש וראשון, הושטת עזרה במהירות למעורבים.

אוסף ואומר כי ברע"פ 3626/01 **שלומי ויצמן נ' מדינת ישראל -** נקבע כי **"מכאן הצורך ה"קיומי" לעבירות המחדל, ששיטת המשפט תחייב אדם בעל אפיונים מסוימים בעשיית מעשה מסוים - מעשה שהמחדל לעשותו יקרב מחדל למעשה, ובהצטרף המחשבה הפלילית לאותו מחדל - תיברא עבירה"**.

עוד נקבע כי **"הפרת החובה מספקת את דרישת הממשות והריאליה, להבדיל בין אפס מעשה או הימנעות מעשייה - שאינם בני-עונשין - לבין מחדל בן-עונשין"**.

הגדרתו של "מחדל" כהוראת סעיף 18(ג) לחוק העונשין כוללת הימנעות מעשייה שהיא חובה לפי כל דין או חוזה.

בעניינינו, לנאשם אין כל ידיעה על הימצאות הנפגעת וקיומה. במקרה שכזה, אם לא קיימת ידיעה משמע אין גם הימנעות מעשייה שהיא חובה מכיוון שלא הייתה לנאשם דרך לדעת על הצורך לפעול.

השאלה בעניינינו כמובן היא, האם היה הנאשם צריך להבין כי הוא מעורב בתאונה והיה עליו להמתין במקום ולמסור את פרטיו לעד?

לעניין זה אומר כבר עתה, כי מכיוון שהעבירות המיוחסות לנאשם קשורות זו בזו, ומכיוון שאיני יכולה לקבוע על פי הממצאים, הן מעדויות העדים והן על פי עבודת הבוחנות בתיק, האם הנאשם ראה, לא ראה כלל את הולכת הרגל, ידע או צריך היה לדעת על קיומה ועל חבלתה, הרי שאין לייחס לו את היסוד הנפשי הדרוש לעבירה של אי מסירת פרטים בתאונת נפגעים, אי הגשת עזרה לנפגע ואי הודעה על תאונה.

גירסת הנאשם:

עדותו של הנאשם, בדומה גם להודעתו בפני חוקרת המשטרה (ת/12) היתה ברורה ואמינה ובה תיאר את השתלשלות העניינים בצורה מפורטת. לדבריו, כאשר התקרב למפרץ החניה במטרה להכנס לחניה הלך לפניו עת' 3 וכאשר הנאשם ברכבו התקרב לפתח החניה הסתובב אליו עת' 3 והחל לדפוק באגרופים על מכסה המנוע ועל חלון הרכב תוך שהוא מנופף בזרועותיו באיום. לדברי הנאשם עת' 3 התנהג כאחוז אמוק ובצורה מפחידה. נראה היה לו כי עוד רגע עת' 3 ינפץ את חלון רכבו והוא חשש לשלומם ולשלום בתו בת ה-10 אשר ישבה ברכב. לכן החליט לנתק מגע וויתר על האפשרות לחנות במקום. בחקירתו הנגדית הנאשם חזר על גרסתו ולדבריו בשום שלב לא ראה את הולכת הרגל, עת' 1 ולא ידע כלל על קיומה, על אחת כמה וכמה כי היא נפגעה.

גרסת הנאשם יכולה לתת הסבר לעובדה שעד התביעה לא ראה את רכב הנאשם, לעובדה שהנאשם לא ראה את הולכת הרגל, שכן היה רק בתחילת הפנייה למפרץ ולא נכנס אליה, לעובדה שפגע עם גלגל רכבו במעורבת אשר רצה לעברו, כדי להזיז את בן זוגה.

כאן יש לציין, כי מעייניו של הנאשם היו נתונות לאותו אדם אשר הילך על הכביש ובשולי המפרץ על מנת שלא לפגוע בו וייתכן שדווקא התנהגות האישה, אשר טעתה לחשוב שייתכן ויפגע בבעלה החולה, גרמה לה לפעול בפזיזות ולרוץ על מנת למנוע את הפגיעה.

לא יכולתי גם לשלול את גרסתו שעזב את המקום מחשש ופחד מהתנהגותו האלימה של העד, כאשר כפי שצוין ראיתי התנהגות שכזו בזעיר אנפין באולמי והגם שאיני שופטת אותו על כעסו איני יכולה להתעלם מכך שהתנהגות זו יכולה הייתה להוות בסיס לאותו חשש אשר הועלה בפניי על ידי הנאשם.

לפיכך ולאחר בחינת הראיות שהוצגו בפני בית המשפט, לאור המחדלים והליקויים הרבים בחקירת התאונה כפי שצוין

לעיל, ולאור הסתירות הרבות שעלו בעדויותיהם של עת' 1 ו- 3, הן בעדויותיהם בבית המשפט והן בהודעותיהם שנגבו על ידי חוקרי המשטרה, עדיין בית המשפט נשאר כסומא בערפל באשר לעובדות העיקריות אשר דרושות להכרעה ומכאן שהמאשימה לא הצליחה להרים את נטל ההוכחה מעל לספק סביר ואני מוצאת לזכות את הנאשם מהעבירות שיוחסו לו מחמת הספק

ניתנה היום, כ"ה טבת תש"פ, 22 ינואר 2020, במעמד הצדדים והנאשם.